

αὐτός τινα Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἄ. 3) Ἀνα-
βέρω, μνημονεύω τινὸς ἀπόντος Κρήτ.

Πβ. ἀθιβάλλω, ἀμφιβάλλω, ἀναθιβάλλω, ἀνα-
ιβολεύω.

ἀθιβολή ἢ, Ἀμοργ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν.
Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Νίσυρ. Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σίκιν. Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἄ.
ἀθιβολή Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀθ-θιβολή Κύπρ.
Κῶς ἀθ-θιολή Κάρπ. Κάσ. Κῶς ἀθιβολή Ἀστυπ.
Κῶς ἀθ-θεβουλή Χίος (Μεστ.) ἀθεολή Χίος ἰθιβολή
Κύθηρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀμφιβολή κατὰ Γ΄Χατζιδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 24 (1912) 9 κέξ. κατ' ἀνομ. ἀφιβολή-ἀθιβολή
ἔνεκα τοῦ ἐπομένου β. Πβ. Cusa Diplomi 7,307 «ἐλθεῖν
σὺν τοῦ ἐπισκόπου καὶ λῦσαι τὴν ἀμφιβολήν τοῦ ἐπισκό-
που καὶ Γιερέτου» καὶ τύπον ἀφιβολή παρὰ Δουκ. Κατὰ
Κορ. Ἀτ. 2,50 ἐκ τοῦ ἀντιβολή-ἀνθιβολή-ἀθιβο-
λή. Ὁμοίως κατὰ Foy Lauts. griech. Vulgäspr. 29.
Κατὰ GMeyer ἐν Byzant. Zeitschr. 3 (1894) 156 ἐκ
συμφύρ. τοῦ ἀντιβολή καὶ ἀμφιβολή. Πβ. ἀθι-
βάλλω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βεργαδ. Ἀπόκ. (ἐκδ. Legrand
Biblioth. gr. vulg. 2,106) «καὶ ἀθιβολήν πολύθλιβον καὶ
ἔμοιαζεν μοιρολόγιν».

1) Ἀμφιβολία Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.):
Νὰ μὴν ἔχῃς ἀνθιβολή καμίνια (καμμίαν). 2) Ἀντιλο-
γία Σίκιν. 3) Ὁμιλία, συνομιλία, συζήτησις Ἡπ. Κάσ.
Κρήτ. Μῆλ. κ. ἄ.: Παροιμ. Σπίτι καὶ παραβί, ἀθιβολή
δὲ λείπει (ὅτι οὐδέποτε λείπει ὁ ἐκ τῶν ὁμιλιῶν θόρυβος
εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὸ πλοῖον) Μῆλ. || Ἀσμ.

Ἀρχίζουσιν τὲς ἀθιβολές, πολλῶ λογιῶ μαδέδες
(μαδέδες=ὑποθέσεις) Κρήτ.

Κεῖ ἀθιβολήν ἐβάνανε ποιὸς ἔχει κάλλιο μαῦρο

Ἡπ. 4) Λόγος, μνεία περὶ τινος, συνήθως μετὰ τῶν ρ.
ἔχω, κάνω, σύρω σύννηθ.: Ψες βράδν εἶχαμε τὴν ἀθιβολή σου
(σὲ ἀνεφέραμεν εἰς τὰς συνομιλίας ἡμῶν) σύννηθ. Ἐκεῖ ποῦ
μιλούσαμε, ἐσύμπεσε ἡ ἀθιβολή σου Κῶς Ἐφέραμεν ἀθ-
βολή σου ἐκεῖ ποῦ καθόμαστανε Κρήτ. Μὴ φέρῃς τὴν ἀθι-
βολή του Κρήτ. Πάρε τὴν ἀθιβολή μου (μὴν κάμνης λόγον
δι' ἐμὲ) αὐτόθ. Μὴ μοῦ κάνῃς ἀθ-θιολή (μὴ μοῦ μνημο-
νεύῃς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο) Κάρπ. || Φρ. Ἐχουν τὴν ἀθιβολή μου
(ἐπὶ παταρνιζομένου, περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύεται, ὅτι ἀπὼν
τις ἀναφέρει τὸ ὄνομά του ἢ ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου
βοῦζουσιν τὰ ἀφτιά) Κυθν. Κρήν. Κρήτ. κ. ἄ. Φταρμιάζομαι
καὶ σάικα ποθὲς λένε τὴν ἀθιβολή μου (σάικα = ὠρισμένως)
Κρήτ. Ἀθιβολή! (σιωπή! τσιμουδιά!) Κρήτ. Σῦρ.
|| Παροιμ. Ἄν θές νὰ δῇς τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀθιβολή του
φέρε (ἐπὶ τοῦ παρουσιαζομένου καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται
λόγος περὶ αὐτοῦ) Κρήν. || Ἀσμ.

Ἀθιβολή δὲν εἶχανε καὶ ἀθιβολή ἡπίασαν
αὐτόθ.

Μὰ κεῖ 'ς τὸ φά καὶ κεῖ 'ς τὸ πιεῖ ἀθιβολήν ἐσύραν
ἐπάνω γιὰ τοῖς ὁμορφες καὶ γιὰ τοῖς μαυρομμάτες
Χίος

Ἀρκοντες τρών καὶ πίνουσι σὲ μαρμαρένην τάβλαν
καὶ οὔλοι τρών καὶ πίνουσι καὶ ἀθ-θιολήν δὲ φέρουν
Κάρπ.

Κάθου 'τουδὰ ποῦ κάθεσαι καὶ ἀθιβολή μὴ φέρῃς
Κρήτ. β) Εἰδησις, γνῶσις Νάξ. Κρήτ. Σίφν.: Δὲν ἔχει
ἀθιβολή Νάξ. Ἐγὼ τὸ πούλησα χωρὶς νὰ κατέχῃ ἀθιβολή
Κρήτ. 5) Κακὸς λόγος, συκοφαντία Κρήτ.: Ἀσμ.

Νὰ φύγω θέλω καὶ ἀποπὰ νὰ πάω 'ς ἄλλο δόπο
νὰ πάνουν οἱ -ῖ-ἀθιβολές καὶ οἱ γλῶσσες τῶν ἀθρόπω

β) Δυσφήμισις Κρήτ.: Ἀδिका βγήκε ἡ ἀθιβολή του.

Πβ. ἀθιβολία, ἀμφιβολία, ἀναθιβολή, ἀφιλογή,
παραθιβολή.

ἀθιβολία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) ἀθ-θιβολία Κῶς
Σύμ.

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμφιβολία. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
πβ. ἀθιβάλλω.

Ἀμφιβολία ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀθιβολία γι' αὐτὸ Λακων.
Πβ. ἀθιβολή.

ἀθιβολιάρης ὁ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθίβολος.

Ὁ ἀλιεύων δι' ἀθιβόλου, εἰδους δικτύου διὰ χειρὸς
ριπτομένου.

ἀθίβολος ὁ, Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Νικομήδ. Πόντ. (Κε-
ρασ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀνθίβολος Πόντ. (Κοτύωρ.
Σάντ.) ἀθίβαλος Πόντ. (Τραπ.) ἀνθίβολον τό, Πόντ.
(Ἄμισ.) ἀθίβολον Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀμφίβολος. Πβ. Λεξ. Βυζ. καὶ
Γ΄Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1910) 10 κέξ. κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ
ἀφίβολος-ἀθίβολος ἔνεκα τοῦ ἐπομένου β.

Εἶδος δικτύου διὰ χειρὸς ριπτομένου ἔνθ' ἄν.: Ἐτσέρ-
τσεν τὸν ἀθίβολον (ἐτσέρτσεν = ἐξεσχίσε) Κοτύωρ. Ἐτσερίεν
-ἐδελάεν ἀθίβολον (ἐτσερίεν = ἐξεσχίσθη, ἐδελάεν = περιε-
πλάκη) αὐτόθ.

ἄθιχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθιχτος.

Ἀθίκτως, χωρὶς νὰ θιχθῇ.

ἄθιχτος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἄθεχτος Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.) ἄτιχτους Μακεδ. (Μελέν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθικτος.

Ὁ μὴ ἐγγισθεῖς, ὁ μὴ ψαυσθεῖς ἔνθ' ἄν.: Ψωμί ἄθιχτο
πολλαχ. || Φρ. Καινούργιος καὶ ἄθεχτος (ἐπὶ πράγματος και-
νουργοῦς καὶ ἀμεταχειρίστου) Ἀρτάκ. Πάνορμ.

ἀθλητής ὁ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀθλητής.

Ὁ ἀγωνιστής, ὁ μετέχων ἀγώνων γυμναστικῶν.

ἄθλια ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθλιος.

Κακῶς, ἀθλίως.

ἀθλία ἢ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθλιος. Ἰδ. Γ΄Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ.
Πανεπ. 8 (1911/12) 6.

Θλίψις, πόνος: Ἡ ψ' ἡ μου ἀθλίαν ἔχει.

ἄθλιος ἐπίθ. κοιν. ἄθλιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄχλιος
Ἀθῆν. Αἰγίν. Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Μεγαλόπ. Σου-
δεν.) κ. ἄ. ἄχλιους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθλιος.

